

до його свідомості, і надаються у відповідний час під час лікування. Дослідження також підтверджують, що інтерпретації, які надаються орієнтовно, є більш ефективними, ніж ті, що даються в директивних, абсолютних термінах. Більший прогрес досягається тоді, коли терапевти точно зосереджуються на міжособистісних аспектах матеріалу клієнта (побажаннях до інших та їхніх очікуваних або не очікуваних наслідків).

Список використаних джерел

1. Бенеш Г. Психологія: dtv-Atlas: Довідник: Пер. з нім. Київ : Знання-Прес, 2007. 510 с.:іл.;
2. Варій М. Й. Загальна психологія : підручник. Львів. держ. ун-т безпеки життєдіяльності. – 4-те вид., випр. і допов. Київ : Знання, 2014. 1047 с.

Елона КАГДІНА

курсант ННІ права та підготовки фахівців для підрозділів Національної поліції

Інна ШИНКАРЕНКО

доцент кафедри гуманітарних дисциплін та психології поліцейської діяльності Дніпровського державного університету внутрішніх справ, кандидат психологічних наук, доцент

ДОСЛІДЖЕННЯ ГЕНДЕРНИХ СТЕРЕОТИПІВ, ЯК СОЦІАЛЬНОЇ ПРОБЛЕМИ В СУЧАСНОМУ СВІТІ

Яким би не було людське суспільство, воно складається з двох найбільших категорій людей – чоловіків і жінок. І в культурі кожного суспільства є норми, моделі поведінки, традиції та звичаї, що передаються від покоління до покоління, уявлення про те, якими повинні бути чоловіки, а якими повинні бути жінки, які соціальні ролі в житті їм відігравати. Однак очікування щодо різних соціальних ролей від чоловіків та жінок, має коріння ще з давніх часів. З часом почали з'являтися гендерні стереотипи та згодом стали однією з сучасних соціальних проблем.

Гендерні стереотипи – це стійкі, стереотипні уявлення суспільства щодо того, якими мають, або, навпаки, не мають бути представники того або іншого гендеру жінки та чоловіки. Зазвичай гендерні стереотипи стосуються або зовнішності чоловіків та жінок, або розподілення гендерних ролей у суспільстві.

Тож одне з одвічних питань – саме місце та роль жінки в суспільстві. Ще здавна жінки мають значно менше можливостей, ніж чоловіки у всіх аспектах життя. Цей стереотип міцно засів у головах соціуму. І незважаючи на те, що час плине та все змінюється, саме стереотипи стосовно жінок дуже важко розвіяти. Ці сучасні «стандарты» говорять про те, що жінка може реалізуватись як особистість лише у материнстві та сімейному житті, а що стосується професійного росту та громадсько-політичної діяльності – вважається вторинним. Таке ставлення до жінок є не лише набридлою темою серед соціуму, але й порушенням прав жінок. Нерідко ми стаємо свідками блискучих промов, про те що жінки не можуть бути лідерами, керівниками, очолювати крупні компанії, їм не місце у політиці та поліцейській діяльності, через надмірну емоційність та ірраціональність. Такі судження побудовані лише на підставі статевих ознак, лише тому що ця людина – жінка. Але ж світ не стоїть на місці, все розвивається й чоловіки з жінками в ході соціалізації також розвиваються, освоюючи нові напрями та професії. Результатом чого є : прийняття жіночої статті у політиці, поліції, боксі, військовій службі.

Вчений Майкл Кімел розглядає гендерні стереотипи щодо місця роботи з такої позиції : «Оскільки гендер, як ми знаємо, править за систему класифікації та ідентифікації, так само як і віддзеркалює він структуру владних стосунків, немає нічого дивного в тому, що майже кожне суспільство дотримується гендерованого поділу праці. Зовсім небагато знайдеться таких видів роботи – і в дуже малій купці суспільств, що не розподіляються за гендерною ознакою. Із цього не обов'язково має впливати те, що завдання, призначені для одного гендеру, є менш чи більш важливими для життя громади, ніж ті, що їх доручено іншому гендерові. Можна скористатися безліччю критеріїв для призначення завдань, так само, як і силою-силенню способів можна визначити їхню відносну цінність. Поцінування жіночої праці як вищої за чоловічу чи навпаки, не є однозначно детермінованим; це артефакт культурних стосунків.

Що іще могло б здивувати нас, так це те, що цей універсальний гендерований поділ праці практично нічого не говорить нам про відносну значимість роботи, виконуваної жінками чи чоловіками. І, що цікаво, виявляється, у тих суспільствах, де праця жінок цінується менше – тобто в більш традиційних суспільствах, в яких юридичний статус жінок нижчий, – жінки виконують більшу роботу, порівняно з чоловіками, причому ця різниця становить аж до 35%, якщо давати оцінку в термінах часу.

Та все одно сексуальна ідентифікація починається ще з раннього дитинства і підкріплюється протягом усього життя. Наприклад чоловік «повинен» бути раціональним, сильним, старанно працювати та заробляти гроші. Йому «не слід» бути емоційним у прояві почуттів, сентиментальним, невпевненим і слабким. В цей час жінка «не повинна» бути ініціативною, раціональною і сильною. А їй «слід» підтримувати чоловіка емоційно, щоб він надавав їй матеріальну підтримку. Звичайно, це крайні варіанти характеристик чоловічих і жіночих ролей.

Актуальність цієї проблеми безперечно зростає. Це відбувається на підставах того, що жінка до сьогодні залишається об'єктом маніпуляції: за неї вирішують її подальше життя, нав'язують думки про її сімейні та професійні ролі. Жінка не може в повній мірі реалізувати себе в жодній з цих ролей. Не слід знецінювати применшення ролі жінки в суспільстві, неухвалене ставлення до її професійної та сімейної ролей, це приводить не лише до «жіночих» проблем, але й погіршує стан її фізичного і психо-емоційного здоров'я.

Залежно від того, наскільки буде вдосконалено законодавство України, щодо захисту прав жінок та наскільки ефективно буде реалізовано державну політику, щодо захисту цієї вразливої групи населення, настільки буде підвищено статус української жінки у суспільстві. Посилення ролі особистості жінки в суспільстві значно покращить стан не лише її здоров'я, але й членів її родини і дозволить вирішити багато соціальних проблем. Для цього жінка повинна отримати доступ до різноманітних ресурсів, освіти, зайнятості, до отримання переваг від застосування технологій і нових підходів у медицині; до захисту і забезпеченню їх прав, щоб вони могли робити вибір, вільний від примусу або дискримінації. Гендерні питання не є наскрізними у роботі центральних органів виконавчої влади [1].

Органи влади ігнорують питання гендерної рівності. В умовах складної політичної ситуації в країні питання якісного впровадження державної гендерної політики не має чіткого прогнозу часу, коли ці питання справді стануть вирішувати та звертати на них вдосталь уваги. Однією з головних причин, що сприяють поширенню дискримінації за ознакою статі в українському суспільстві, є те, що дискримінація у всіх її проявах в Україні практично не карається. Норми законів, які гарантують рівність і недискримінацію, є деклараціями. Держава не здатна забезпечити дотримання задекларованого принципу рівності, тому що органи влади не мають реальних двигунів впливу на порушників [2].

Основною проблемою залишається декларативний характер гендерної рівності в нашому суспільстві та лише формальні права жінок. Також продовжують існувати стереотипи масової свідомості, згідно з якими жінка розглядається як слабка порівняно з чоловіками істота і як така, що є другорядною в суспільному, політичному та економічному житті [3].

Підводячи підсумок варто зазначити, що соціальні ролі сучасних чоловіків і жінок стають більш схожими, ніж у минулому, хоча проблема нерівності та асиметрії ролей чоловіків і жінок у суспільстві залишається відритою.

Список використаних джерел

1. Говорун Т. В., Кікінеджи О. М. Гендерна психологія: Навч. посіб.. Вид. центр «Акад.», 2004. 307 с.
2. Івченко Ю. Історичний аналіз ролі жінки в суспільстві. *Економіка, фінанси, право*. 2007. №4. С. 25-28
3. Резнік Г. О. Становище жінки в Українському суспільстві. *Право*. 2001. №8. С.16-19.